

Arrest

nr. 347 486 van 29 mei 2026
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 2 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 7 februari 2020 samen met haar toenmalige echtgenoot een verzoek om internationale bescherming (VIB) in.

Op 11 maart 2021 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek.

Het beroep dat verzoekster had ingediend tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 264 190 van 24 november 2021.

Verzoekster diende, deze keer alleen, op 21 februari 2022 een tweede VIB in.

Op 21 februari 2023 nam de CGVS een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*". Bij arrest nr. 293 848 van 6 september 2023 verwierp de Raad het beroep tegen die beslissing.

Aan verzoekster werd op 2 december 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : S.

voornaam : S.

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

+ 6 kinderen :

- S.I. [...]

-S.Al. [...]

-S.Az. [...]

-S.J. [...]

- S.S.[...]

- S.H. [...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/02/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 06/09/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 02/02/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene heeft 6 minderjarige kinderen in België. Twee minderjarige kinderen dienden elk een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat op negatief 13/02/2025 en op 17/02/2025 afgesloten werd. Het is in het belang van de kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste

verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar 6 minderjarige kinderen. Het gehele gezin is het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg blijft de gezinskern samen bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Uit het administratief dossier blijkt dat de betrokkene geen contact meer heeft met haar echtgenoot. Bijgevolg is er geen sprake meer van een gezinskern. Bovendien maakte de ex-echtgenoot van betrokkene op 18/10/2023 het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan de familiekeren behouden blijven bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.14/09/2022) gezond te zijn. Betrokkene legde tijdens het gehoor bij het CGVS dd.19/01/2023 enkele documenten van het Rode Kruis i.v.m de raadpleging bij een psycholoog neer. Uit de neergelegde documenten kan niet blijken dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 07/02/2020 en 21/01/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

- " - SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3, 6, 28 EN 29 IVRK*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991*
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De verzoekende partij behoort tot een gezin met een alleenstaande moeder en zes minderjarige kinderen.

Verzoekster is etnisch Rom van origine en afkomstig uit Tetovo (Noord-Macedonië). Zij werd geboren op [...] . Verzoekster was traditioneel (onofficieel) gehuwd met de heer M.S.. Samen hebben zij zes kinderen. Verzoekster trok in bij de familie van haar man in Tetovo. Zij verlieten echter hun land van herkomst.

Verzoekster kwam naar België toe en diende op 7 februari 2020 een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 11 maart 2021 kennelijk ongegrond verklaard. Door verzoekster werd beroep aangetekend tegen deze beslissing, maar dit beroep werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 november 2021. Verzoekster kon echter onmogelijk het land verlaten. Zij diende daarom op 21 januari 2022 een volgende (tweede) verzoek tot internationale bescherming in, maar deze aanvraag werd afgewezen als niet-ontvankelijk. Het ingediende beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 6 september 2023.

Mevrouw S. wees er reeds op dat zij zowel fysiek als mentaal werd mishandeld door haar echtgenoot. Dit gebeurde in Noord-Macedonië en later ook in België. Zij diende klacht in bij de lokale autoriteiten in Noord-Macedonië en later ook in België. Na een zoveelste geweldpoging van haar echtgenoot, nam verzoekster de beslissing om hem te verlaten op 2 mei 2021. Verzoekster werd hierin gesteund door de sociaal assistente van het opvangcentrum. Niettemin werd zij nadien nog bedreigd door haar echtgenoot. Dit gebeurde zowel fysiek als digitaal (onder meer via Facebook).

Verzoekster was jarenlang het slachtoffer van geweld. Verzoekster heeft pas in België afstand durven nemen van haar echtgenoot, nadat zij onder meer gesteund werd door haar sociaal assistent in het opvangcentrum waar bij verblijft.

Verzoekster draagt bovendien als enige de zorg over haar zes minderjarige kinderen.

Voor de minderjarige kinderen dreigt de begeleiding en zorg die zij nodig hebben echter te worden doorbroken door de bestreden beslissing, aangezien ook zij België moeten verlaten indien hun moeder zou dienen terug te keren.

Dit raakt de belangen van de minderjarige kinderen op een onevenredige manier.

Dat de minderjarige kinderen zonder legaal verblijf in België woonachtig zijn, doet hieraan geen afbreuk aangezien de minderjarige kinderen op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt.

De minderjarige kinderen vormen een kwetsbaar persoon. Gelet op wat de minderjarige kinderen in hun jonge leven reeds meemaakten, in acht genomen de situatie van hun ouders, mag het daarenboven duidelijk zijn dat zij nog kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind.

Daarbij moet ook worden gewezen op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, volgens hetwelk bij alle beslissingen die kinderen raken, de belangen van het kind voorop moeten worden gesteld. Artikel 6 van hetzelfde verdrag noemt het recht op een zo goed mogelijke ontwikkeling van elk kind en de artikelen 28 en 29 voorzien in het recht op (passend) onderwijs, gericht op de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind.

De bestreden beslissing heeft evenwel als gevolg dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de kinderen) niet kan worden verdergezet.

De verzoekende partij benadrukt ten stelligste dat, nog los van het gegeven dat een verhuis altijd een “life-event” is, het in casu niet gaat om een eenmalige verhuis maar een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie. De bevolen verhuis vormt een inbreuk op de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind.

De aanwezigheid van hun alleenstaande moeder verandert hier niet veel aan.

Ter zake kan worden gewezen op verschillende (publiek gemaakte) studies waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers doorgaans meer dan gemiddeld kwetsbaar zijn en opgroeien in een omgeving waar ondersteuning voor het gezin en de opvoeding verre van optimaal is. Ze hebben te maken met een opeenstapeling van risicofactoren die hun ontwikkeling bedreigen. Daar waar andere kinderen en hun ouders voldoende veerkracht, vertrouwen en flexibiliteit hebben om een verhuizing het hoofd te bieden, ontbreken dergelijke beschermende factoren vaak in het leven van een asielzoekerskind. Het veelvuldig verhuizen vormt daarom een extra ontwikkelingsrisico voor asielzoekerskinderen .

Daarnaast komt ook het recht op onderwijs in het gedrang. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven. Dit geldt in het bijzonder bij een gedwongen verhuis naar Nigeria.

De bestreden beslissing doorkruist dan ook de primaire belangen van de minderjarige kinderen en schendt de fundamentele grondrechten van de minderjarige kinderen.

Daarentegen wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing slechts op algemene wijze verwezen naar “het hoger belang van het kind”, door in abstracto te verwijzen naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen.

Mevrouw S. wees er reeds op dat zij zowel fysiek als mentaal werd mishandeld door haar echtgenoot. Dit gebeurde in Noord-Macedonië en later ook in België.

Zij diende klacht in bij de lokale autoriteiten in Noord-Macedonië en later ook in België. Na een zoveelste geweldpoging van haar echtgenoot, nam verzoekster de beslissing om hem te verlaten op 2 mei 2021. Verzoekster werd hierin gesteund door de sociaal assistente van het opvangcentrum. Niettemin werd zij nadien nog bedreigd door haar echtgenoot. Dit gebeurde zowel fysiek als digitaal (onder meer via Facebook).

Verzoekster vreest dan ook haar echtgenoot en diens familie bij een terugkeer naar NoordMacedonië. Zij vreest tevens aan haar lot te zullen overgelaten worden, net als voor haar kinderen. Zij draagt als enige de zorg over de zes minderjarige kinderen. Verzoekster vreest daarnaast ook het slachtoffer te worden van discriminatie.

Verzoekster vreest dat door de aard van de persoonlijke problemen die zij heeft met haar echtgenoot en diens familie, zij geen adequate steun zal krijgen van de politionele diensten of van haar familie. Verzoekster was jarenlang het slachtoffer van geweld. Verzoekster heeft pas in België afstand durven nemen van haar echtgenoot, nadat zij onder meer gesteund werd door haar sociaal assistent in het opvangcentrum waar bij verblijft.

Verzoekster draagt bovendien de zorg voor zes minderjarige kinderen. Haar familie is niet bij machte om hen te ondersteunen en bescherming te bieden bij een terugkeer naar NoordMacedonië. De belangen van de minderjarige kinderen dienen te primeren. Deze zouden geschonden worden bij een terugkeer naar Noord-Macedonië.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 3, 6, 28 en 29 IVRK evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

[wat volgt is een volledige herneming van de uiteenzetting van het middel onder 3 en wordt daarom niet hernomen]

[...]

Er blijkt derhalve dat door verweerder geen afdoende individueel onderzoek werd verricht, waarbij de situatie van de verzoekende partij werd beoordeeld en waaruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening heeft gehouden met de private belangen van de verzoekende partij en daaromtrent een zorgvuldige afweging heeft gemaakt, zoals vereist door artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat bepaalt:

*“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.
[...].”*

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de CGVS op 22 (lees 21) februari 2023 het verzoek om internationale bescherming onontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat de Raad op 6 september 2023 het beroep tegen deze beslissing heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien haar regelmatig verblijf op het Belgische grondgebied van 90 dagen overschreden is. Verzoekster betwist dit niet.

Verzoekster voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), en van de artikelen 3, 6, 28 en 29 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK). Zij betoogt dat de verwerende partij niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De krachtens deze bepalingen te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het komt dan ook aan verzoekster toe om aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk of afdoende zijn of dat er alsnog een schending voorligt van artikel 3 of 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat in zoverre verzoekster zich thans beroept op de problemen met haar inmiddels ex-echtgenoot die zich situeren in de sfeer van huiselijk geweld, deze reeds werden beoordeeld door de Raad en de CGVS in het kader van haar VIB. Zo heeft de Raad, wat betreft de vrees voor de problemen met haar echtgenoot en het gebrek aan steun van de politiediensten en haar familie, in zijn arrest nr. 293 848 van 6 september 2023, waarnaar ook wordt verwezen in de bestreden beslissing, het volgende gesteld:

“2.3.9. In het kader van haar huidig beschermingsverzoek verklaarde verzoekster dat zij reeds vanaf het begin van haar huwelijk mentaal en fysiek door haar echtgenoot werd mishandeld en dat ook na haar komst naar België de problemen bleven voortduren. Uit angst voor haar echtgenoot vermeldde zij het huiselijk geweld niet bij haar eerste beschermingsverzoek. Bij terugkeer naar Noord-Macedonië vreest verzoekster dat zij niet veilig zal zijn en dat zij nergens naartoe kan. Bovendien vreest zij voor de toekomst van haar kinderen, die in België naar school gaan. Tot slot vreest zij slachtoffer te worden van discriminatie omwille van haar

Roma-origine. Ter staving van haar volgend, tweede, verzoek, legt verzoekster enkele documenten neer van het Rode Kruis die aantonen dat zij een psycholoog raadpleegt, schoolattesten van haar kinderen, kopieën van klachten die zij neerlegde bij de politie in België en een bewijs van een contactverbod voor haar echtgenoot.

[...]

“De Raad wijst er vooreerst op dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

[...]

Verzoekster maakt derhalve niet in concreto aannemelijk alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van bescherming in Noord-Macedonië te hebben uitgeput en dat de Noord-Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont niet aan dat het haar in Noord-Macedonië aan nationale bescherming ontbreekt. Ook niet omwille van haar Roma-origine, zoals afdoende blijkt uit de bevindingen van de bestreden beslissing.”

En

“De commissaris-generaal heeft verder nog op goede gronden het volgende gesteld: “Voorts wordt vastgesteld dat u in Noord-Macedonië kon rekenen op de steun van uw familie. U trok verschillende keren voor enkele dagen terug naar uw ouderlijke woning, waarbij uw vader uw partner wegstuurde als hij u kwam halen (CGVS, p. 4, 9). Er is niets in uw verklaringen dat erop wijst dat u bij terugkeer naar Noord-Macedonië niet opnieuw zou kunnen rekenen op de steun van uw familie. Dat u zes kinderen heeft en er in uw ouderlijke woning geen plaats voor u zou zijn (CGVS, p. 12), volstaat niet om hiertoe te concluderen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u reeds sinds begin mei 2021 in België van uw echtgenoot gescheiden leeft, wat erop wijst dat u minstens een bepaalde graad van zelfredzaamheid aan de dag legt.” Verzoekster slaagt er met haar blote bewering, dat haar familie niet bij machte is haar en haar kinderen bij een terugkeer te ondersteunen, niet in aan het voorgaande afbreuk te doen.”

In het licht van al deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst omwille van de problemen met haar ex-echtgenoot, nu zij niet aantoont dat zij zich niet kan beroepen op de bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten omwille van discriminatie of om andere redenen. Bij gebrek aan concrete individuele elementen die daar anders over zouden kunnen doen denken, kan worden volstaan met een verwijzing naar het voorgaande om te concluderen dat verzoeksters betoog niet dienstig is om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Verder beroept verzoekster zich op de belangen van haar zes minderjarige kinderen die geschonden zouden worden bij een terugkeer naar Noord-Macedonië. De begeleiding en zorg die de kinderen nodig hebben dreigt te worden doorbroken door de bestreden beslissing, aangezien ook zij België moeten verlaten indien hun moeder zou dienen terug te keren, aldus verzoekster. Zij hekelt dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat de minderjarige kinderen hun vertrouwde omgeving andermaal moeten achterlaten, hun vertrouwde school en contacten andermaal worden doorbroken en dat het opvoedingstraject (in het bijzonder gelet op de noden van de kinderen) niet kan worden verdergezet. Zij wijst erop dat het feit dat de kinderen zonder legaal verblijf in België wonen, hieraan geen afbreuk doet aangezien zij op geen enkele manier verantwoordelijk zijn voor de keuzes die door hun ouders werden gemaakt. Zij benadrukt dat het gaat om een zoveelste verandering op rij en het niet gaat om een verhuis waarbij niet danig veel verandert in de thuissituatie, maar waarbij de stabiliteit en continuïteit, broodnodig voor een optimale ontwikkeling van een (jong) kind, wordt verbroken. Zij betoogt dat haar aanwezigheid hieraan niet veel verandert. Zij benadrukt verder dat haar kinderen kwetsbaarder zijn dan een “modaal” kind gelet op hun verleden, de situatie van hun ouders en als kinderen van asielzoekers. Voor dat laatste aspect verwijst zij naar verschillende studies. Daarnaast betoogt zij dat haar familie niet bij machte is om hen te ondersteunen en bescherming te bieden bij een terugkeer naar Noord-Macedonië. Zij hekelt tot slot dat de verwerende partij slechts op algemene wijze verwijst naar “het hoger belang van het kind”, door in abstracto te verwijzen naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen. Verzoekster betoogt in dat verband dat het recht op onderwijs in het gedrang komt. Nog los van een eventuele aanpassingsperiode die van invloed kan zijn op de studieprestaties, rijst de vraag naar de uitwisseling van informatie tussen scholen over het functioneren van het betreffende kind, zodat aan de nieuwe leerling een gepaste (studie)begeleiding kan worden gegeven, wat in het bijzonder geldt bij een gedwongen verhuis.

Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed

aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst.

Zoals reeds is vastgesteld, heeft de verwerende partij aangaande het hoger belang van de kinderen wel degelijk gemotiveerd. In de bestreden beslissing heeft zij het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft 6 minderjarige kinderen in België. Twee minderjarige kinderen dienden elk een eigen verzoek om internationale bescherming in, dat op negatief 13/02/2025 en op 17/02/2025 afgesloten werd. Het is in het belang van de kinderen om bij de moeder te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf.

Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek. Een verlenging voor gezinnen met schoolgaande kinderen wordt geregeld bij omzendbrief van 29.04.2003 (gewijzigd bij de omzendbrief van 02.01.2016) waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen dat de uitvoering van een eerste verwijderingsmaatregel, genomen in de periode vanaf het begin van de paasvakantie tot het einde van het schooljaar, opgeschort wordt tot het einde van het schooljaar.”

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij de verwerende partij verwijt enkel *in abstracto* te hebben gemotiveerd. Het komt dan ook aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze motieven niet deugdelijk zijn of dat het hoger belang van het kind alsnog op onevenredige wijze zou worden aangetast door de bestreden beslissing. Zij slaagt daar evenwel niet in, gelet op hetgeen volgt:

Verzoekster spreekt van de “*noden*” en “*zorg en begeleiding*” van de kinderen, maar laat na om te verduidelijken om welke noden het dan wel zou gaan en welke specifieke zorg en begeleiding daarvoor nodig zou zijn. Zo verduidelijkt zij niet welke ondersteuning de kinderen in België krijgen en waarom zij die niet meer zouden kunnen krijgen in het land van herkomst. Zij toont niet aan dat de nodige zorg en (studie)begeleiding niet kan worden verkregen in het land van herkomst.

Ook brengt verzoekster geen elementen bij waaruit blijkt dat de kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten in het land van herkomst. Het feit dat er een zekere aanpassingsperiode nodig is om weer aan te sluiten bij het onderwijs in het land van herkomst, doet daaraan geen afbreuk, zeker nu, gezien hun leeftijd bij aankomst in België, vier van de zes kinderen reeds onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst en verzoekster niet aannemelijk maakt dat de jongste kinderen zich niet meer kunnen aanpassen aan het onderwijs in het land van herkomst. Waar verzoekster de vraag stelt naar het uitwisselen van informatie tussen de scholen over het functioneren van de kinderen met het oog op gepaste studiebegeleiding, beperkt zij zich tot het louter opwerpen van de vraag. Zij toont niet aan dat er geen uitwisseling tussen de scholen kan plaatsvinden, en evenmin dat zij daar zelf niet een rol in kan spelen door aan de huidige school van de kinderen om rapportage te vragen die zij vervolgens in de school in het land van herkomst kan overmaken aan de nieuwe school van de kinderen. Ook weze herhaald dat verzoekster niet aantoont dat de kinderen specifieke studiebegeleiding krijgen of daar nood aan hebben en om welke reden. Verder wordt in dat kader in de bestreden beslissing gewezen op de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten te vragen met het oog op een vertrek, specifiek voor gezinnen met schoolgaande kinderen. Er kan bijgevolg evenmin worden vastgesteld dat het recht op onderwijs van de kinderen in het gedrang komt. Het recht op onderwijs is immers geen absoluut recht (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Het bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140). Verzoekster toont niet aan dat dat het geval zou zijn.

Voor het overige toont verzoekster met haar algemeen betoog niet aan dat de kinderen, gelet op hun leeftijd, zich niet meer kunnen aanpassen aan een andere omgeving in het land van herkomst. De Raad wijst er daarbij op dat aangenomen kan worden dat de oudste kinderen reeds vertrouwd zijn met de omgeving in het land van herkomst gelet op hun leeftijd bij vertrek naar België en dat de jongste kinderen nog van die leeftijd zijn dat zij zich voldoende kunnen aanpassen aan het leven in het land van herkomst. Het feit dat zij (andermaal) hun vertrouwde omgeving moeten achterlaten, betekent nog niet dat hun hoger belang op onevenredige wijze wordt geschonden, zeker nu zij samen met hun moeder terugkeren naar het land van herkomst en zo de eenheid van het gezin blijft behouden. Hoewel verzoekster dit gegeven in haar betoog lijkt te minimaliseren, is dit wel degelijk relevant en zelfs een van de twee aspecten die het hoger belang van het kind vormgeeft. Eén en ander klemmt des te meer nu verzoekster weliswaar beweert dat zij niet bij haar familie in Noord-Macedonië terecht kan, terwijl in het arrest nr. 293 848 reeds werd vastgesteld dat zij er wel degelijk kon rekenen op de steun van haar familie en dat er niets in haar verklaringen is dat erop wijst dat zij daar bij terugkeer naar Noord-Macedonië niet opnieuw zou kunnen op rekenen. Thans toont verzoekster evenmin aan dat zij niet langer bij haar familie terecht zou kunnen. De Raad wijst er ook op dat van verzoekster, een volwassen vrouw die reeds sinds 2021 gescheiden leeft van haar echtgenoot en alleen zorg draagt voor de kinderen, verwacht kan worden dat zij een bepaalde graad van zelfredzaamheid aan de dag kan leggen in het land waar zij hoe dan ook nog een familiaal netwerk heeft en waar zij zelf is geboren en getogen.

Waar verzoekster tot slot nog betoogt dat zij vreest het slachtoffer te worden van discriminatie, moet worden vastgesteld reeds in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming was vastgesteld dat zij niet aantoonde geen bescherming te kunnen krijgen, *“ook niet omwille van haar Roma-origine”*, en zij haar bewering verder op geen enkele concrete wijze toelicht.

Samengevat toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de door haar aangevoerde bepalingen heeft gehandeld door haar en haar zes minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS